

op derimod. Jeg har selv for flere Dage siden gjort et Overflag over, hvad en Td. Ld. kan indbringe, fraregnet Arbejds løn og alt, hvad der hører med til at bearbejde denne Td. Ld., og fraregnet, hvad Roernes Vortikørsel koster, og jeg tror at have noget Kendskab dertil, eftersom jeg selv i en Arrække har været Sukkerroedyrker, og eftersom jeg bor midt i en Egn, hvor der i de senere Aar maatte mere end noget andet Sted har været lagt Vægt paa Sukkerroedyrkingen. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, men skal kun bemærke, at jeg ved at betragte Forholdene, saaledes som de faktisk ere paa den Egn, hvor jeg bor, er kommen til det Resultat, at en Td. Ld. — altsaa efter de nuværende Forhold — ved denne Dykning vil kunne give 75 Kr. Netto. Det er jo noget mindre, end det ærede Medlem fra Bestervig kom til, men jeg vil dog henstille til Agerbrugerne i Almindelighed, om det ikke maatte siges at være et ganske godt Resultat. Naar altsaa det ærede Medlem fra Saksbøbing spurgte: Er Sukkerindustrien virkelig i Nød, og hør der fra Statens Side trædes til for at støtte denne Industri, saa siger jeg dertil: Det gøres ikke behov, for den er ikke i Nød. Dette synes jeg ogsaa fremgaar deraf, at der, saa vidt mig bekendt, ved Sukkerfogerierne allerede er indmeldt til næste Aar saa stort et Antal Tdr. Ld. til Sukkerroedykning — altsaa baseret paa de nuværende Priser — at ny Sukkerroedyrkere ikke kunne komme til, fordi de gamle have Fortrinsret. Hvis Sukkerroedyrkingen virkelig var en saa uproductiv Historie, tvivler jeg meget om, at et saa stort Areal vilde blive indstrevet, i saa Fald vilde Folk dog betænke sig derpaa. Men der er efter min Erfaring, selv under de nuværende Konjunkturer og de faldende Sukkerpriser, ikke noget i Agerbruget, der betaler sig saa godt som netop det at dyrke Sukkerroer. Jeg kunde anføre adskillige Ting, som yderligere stadfæste dette, men jeg skal dog ikke gøre det, fordi denne Debat jo allerede har trukket tilstrækkelig længe ud, forekommer det mig, og fordi Sagen er tilstrækkelig belyst. Jeg indrømmer, at der for enkelte Personers Vedkommende kan være en Nødstilstand, og der er i alt Fald Sukkerforpagtere, som vi kalde dem hos os, der have forpagtet Arealer til Sukkerroedykning og have været letfjendige nok til at overtage Jord i Forpagtning til svimlende høje Afgifter i Tillid til, at de gode Sukkerpriser ville vedvare. Der er enkelte Forpagtere, som aabenbart vilde lide Skibbrud paa, at Sukkerpriserne nu ere dalede, saaledes som de ere, idet de ikke ville være i Stand til at betale de Priser, de

skulle give pr. Td. Land. Men nu vil jeg da bede Landmændene her lægge Mærke til følgende. Naar der f. Eks. paa vor Egn er betalt indtil 100 Kr. pr. Td. Land til Sukkerroedyrking — og det ved jeg, er betalt pr. Td. Land — saa er det dog en svimlende høj Forpagtningsafgift, og man kan jo nok forstaa, at det er ikke saa let først at afholde alle de Udgifter, som følge med Driften af en Td. Land, dernæst svare 100 Kr. til Ejeren og saa selv faa noget at leve af. Jeg synes imidlertid ikke, at Staten har Forpligtelse til at træde til og hjælpe disse Folk, som have vovet sig saa vildt ud, som disse have gjort. Det er beklageligt og uheldigt for disse enkelte — der er mange brave, dygtige og energiske Folk imellem dem — men jeg siger, at det er vildt handlet af dem, de ere gaaede ind paa en Spekulation, idet de have troet, det kunde betale sig at give saa meget, det skal være, og de have ikke regnet med, at der altid er en Mulighed for, at Konjunkturerne kunne synke. Ejerne af Jorden derimod, som gennem en lang Arrække have faaet indtil 100 Kr. pr. Td. Land, for saa vidt de have forpagtet Jorden ud, eller det samme eller mere, hvis de have dyrket Sukkerroer selv, trænge visseelig ikke. Jeg kan nævne mig selv som Etsempel. En af de Ejendomme, jeg har, har i en Arrække været forpagtet ud til saadant noget som 80 Kr. pr. Td. Land. Nu vil jeg spørge andre Landbrugere fra andre Dele af Landet, om det ikke er en ganske god Forretning at forpagte sin Jord ud til 80 Kr. pr. Td. Land? (Stemmer: Jo, jo!). Jeg vil derfor ikke være med til at paatalde Lovgivningsmagtens Hjælp for at faa Støtte nu, da Priserne ere dalede. Vi have tjent saa meget i de gode Tider, at vi have Raad til nu, om det skal være, at indstille Sukkerroedyrkingen eller i alt Fald at tage mindre Arealer op til Sukkerroedykning, end vi have gjort hidtil. Støtte behøves, som jeg før sagde, ikke, thi der er endnu ingen Gren af Agerbrug, der betaler sig saa godt som det at dyrke Sukkerroer. 75 Kr. pr. Td. Land Netto! Jeg spørger praktiske Landmænd, hvilken Axl eller hvilken Afgrøde faar de det ud af? Jeg tror derfor, at dersom det ærede Medlem har Ret til at opstille sine Spørgsmaal: Er Sukkerroedyrkerne i Nød? Er det nødvendigt, at Staten træder til for at redde disse Mennesker ud af Djævlens Nødstilstand? — saa have vi Agerbrugere, der have Kendskab til Spørgsmaalet, Ret til at svare derpaa, og mit Svar er da dette: De trænge aldeles ikke til Støtte fra Statens Side. — Der var endnu et og andet, som jeg kunde have haft